

KOPRIVA NIKOLETT

A PIPACSFÖLDEKEN

*A pipacsföldekre rohantam, amikor
titkaim már nem fértek el egy szobafiókban sem.
Nem akarom kinyitni őket,
inkább egy őszi hajnalon – ha elhalkul
a tücsökhang – elégetem mindet,
a kiszáradt facsemetékkal a kertben.
Hajnalban kihuny a város,
s a mesterséges fények helyét
a nyirkos közteslét veszi át.
Halogatom ezt is.*

*Ismétlődő napokról álmodom,
bogarakról a bőröm alatt –
csontjaimba odvakat rágnak.
A pipacsföldekre rohanok,
megugatnak a kutyák, lát az utca.
Tudják, valamit el akarok temetni.
Helyén fekete gyom sarjad,
naponta kitépem,
de egyre vastagabbak a szálak.
Tenyérembe új vonalak égnek,
kesztyűben járok,
a reggelektől félek.*

A KÉK VEREM

*Tátong egy kék verem az utcasarkon túl,
ahol véget ér a város.
Én is ott kötök ki, a mélyén, mint akik
hajnali, gomolygó ködből ordibálják ki,
mi dolguk volt a száraz ösvényeken,
szürke udvarokon, forró tetőkön.
Nincsenek utcalámpák, sötétedéskor*

*magunkra zárjuk a kaput.
Sokáig tart az éj, lelakjuk a házat,
nem gondolkodunk semmin.
A verem hidegen világít,
tudjuk mind, mi van ott,
de hozzászokunk,
senki sem költözik el.*

NEM VAGYOK OTT

*amikor a dunyha alá bújok, kinyitom a szemem.
látom, izzik a hegyen az erdő,
alatta álló folyó.
a víztükrön lebegő arcba szédülök,
a halak bőrömrre tapadnak.*

hideg van,

*akár a rombusz csempéken, melyeken órákig fekszem
a veszekedések után. rám ragad a behordott sár a hangyatetemekkel.
ha felállok, és elindulok, három perc múlva
nem visz a lábam, leroskadok az út szélére.
kavicsok formáit analizálom rongyos sportcipőm előtt.
kihalt az utca. az ablakból néznek,
később mondogatják, meg kell értenem,
a felnőttek nem ismerik a nyirkos ébredést és korareggeli bánatot.
bámulnak, amikor sorban állok fonott kalácsért,
és a vasárnapi misén szenteltvízes kezüket tördelve
terjesztik a hírt, lezüllöttem, ott ültem szakadtan a porban,
mint aki nincs.*

*a víz alatt algák és közhelyesen szürke halak között
gondolkodom, mit kellett volna mondanom,
amikor a földön feküdtem.*

*feltörök a víz alól, homlokomra ég a hold.
sálat tekerek a fejemre, futok a hegyre, hátha ott vagy.
a kavicsok bőröm alá másznak, a holdfénytől megvakulok.*

*izzadok, ki akarok törni a dunyha alól is,
de csak fádba ütközöm. felsértik a bőröm,
körmömről tollpihék szakadnak le.*

A LEVÉLFESTŐ

„Van egy világom. És ebben a világomban én adom meg a nevét
mindazoknak, akik odatartoznak.”
(Erdélyi Béla)

*A várhegy alatt jöttem, hajnal volt,
a házak kapui zárva,
néma kutyák álltak a kerítések mögött,
javítatlan utak pora kavargott.
A piacra igyekvők hajnalban elmentek.
Én a Mitrakát kerestem, eltévedtem ott,
ahol gyerekkorom óta ismerős voltam.
Tehetetlenül álltam egy kátyúban,
amikor valaki megszólalt a nyelvemen.
Kisimult arcú, elegáns, kalapos úr volt,
sétapálcával a kezében. Szeme fénylő kő.
Azt mondta, ilyen csend akkor van,
amikor a tulipánok szirmai fényben is csukva maradnak;
a kofák eladják az ősi családi ereklyéket a piacon,
a halottak gyertyatartóit, a kertek tartalmát,
a színes faleveleket a földről.
Helyette zúzmarát, deret, ködöt hoznak,
elhintik a várhegy alatt. Megfagy az utca,
s mi válaszok nélkül állunk majd.*

*Összekulcsolt kezét néztem,
hosszú ujjain még frissek voltak a sárga-piros festékfoltok.
Végül mélyen a zsebébe nyúlt,
teátrális mozdulatokkal elszórt
két maréknyi színes falevelet, és eltűnt.
Suttogott az út.*